

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.894 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 26 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 30 januari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 16 februari 2008 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 10.096 van 17 april 2008.

Op 10 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 21 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, goed in de Belgische bevolking geïntegreerd zou zijn, dat hij Frans en Nederlands heeft geleerd, dat hij werkbereid is en verschillende arbeidscontracten heeft ondertekend en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten in april 2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.04.2008 met een beslissing “weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21.05.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, aan hem betekend op 28.05.2008. Betrokkene diende 15 dagen na de betekening het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International en het UNHCR, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Syrië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt

onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer zou betekenen dat betrokkene onderworpen zou worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens; dient opgemerkt te worden dat het principe gehanteerd wordt dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van het Europese Hof van de mensenrechten en van de Raad van State, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat betreft het bij het verzoekschrift toegevoegd attest van dokter C. dat betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“Middel genomen uit de schending van:

Het artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De algemene Rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht: Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De formele motiveringsplicht: Artikelen 2, 3 van de Wet op 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

> Schending van het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat de Minister van Migratie en asielbeleid heeft verklaard dat het verzoek onontvankelijk is; De redenen zijn :

"...De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland...

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, goed in de Belgische bevolking geïntegreerd zou zijn, dat hij Frans en Nederlands heeft geleerd, dat hij werkbereid is en verschillende arbeidscontracten heeft ondertekend en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend...";

Dat volgens artikel 9 bis, verzoeker dient zijn aanvraag in België in en niet voor de diplomatieke of consulaire post van België in zijn land van herkomst omdat er buitengewone omstandigheden zijn die het voor hem bijzonder moeilijk maken zich zelfs tijdelijk naar zijn land te gaan;

Dat in alle gevallen bepaalt de constante rechtspraak inzake het recht op het verblijf voor bepaalde buitenlandse categorieën van personen de uitzonderlijke omstandigheden als zijnde degenen die: " rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine". (CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002)

Dat de rechtspraak verklaart eveneens dat : " une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [à savoir ici l'article 9] et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s'ils s'y soumettaient ". (CE, 1er avril 1996, n° 58.969, TVR, 1997, p. 29)

Dat de Raad van State heeft bovendien verklaard dat: " les circonstances exceptionnelles ne sont pas des circonstances de force majeure ; qu'il faut mais qu'il suffit que l'intéressé montre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ". (CE, 6 mars 2001, n° 93760, RDE, p.217)

De Raad van State heeft beslist «(...) Considérant encore qu 'il est a tout le moins curieux de voir la partie adverse énoncer que «l'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine, alors qu 'elle ne peut ignorer (. ..) qu'elle ne dispose que de l'aide matérielle; Que la partie adverse négligé ainsi de tenir compte de la réalité la plus concrète mais aussi la plus têtue, s'abstenant notamment de s'interroger sur la manière dont la requérante, interdite légalement de travail et sans la moindre ressource pécuniaire depuis bientôt trois ans, pourrait financer le voyage de toute sa famille; que, certes, le dénuement n'a rien d'exceptionnel dans notre société d'opulence, mais qu 'il pourrait néanmoins être pris en compte pour vérifier, si, à lui seul, il ne constitue pas une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée» ; (CE, arrêt n° 134,486 du 2 septembre 2004, suspension en extreme urgence, inédit)

Dat er is dus een onmogelijkheid voor verzoeker om naar Syrië te gaan;

> Schending van de materiële en formele motiveringsplicht

Overwegende dat het artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de Wet op 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moeten alle administratieve rechtshandelingen met individuele strekking formeel worden gemotiveerd deze motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische gronden waarop de beslissing is gesteund, veruitwending dienen te worden in de beslissing zelf (Van Orshoven P." De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, R.W. 1991-92, 490-491);

Dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd; (I.Opdebeek en A.Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen in ARB, Brugge, Die Keure, 1999, 103, met verwijzingen naar rechtspraak)

Dat " Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording

van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" (R.V.ST, Decruynaere, nr 100.940, 20 november 2001);

Dat uit de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing volgt meteen ook dat de bestreden beslissing, zeker gelet op het belang van de beslissing voor verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt;

Overwegende dat de motivatie van de Minister betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM is onjuist;

Overwegende dat het artikel 8 van het EVRM « est un véritable droit générique né d'une pluralité de sources protectrices de la famille » ; (E.MILLARD, Famille et Droit public, recherches sur la construction d'un objet juridique, Tome 182, LSDJ, 1995, p. 128)

Attendu que cette notion de vie privée et familiale a fait l'objet d'une analyse fine dans l'Arrêt Belgacem ; (F. JULIEN-LAFERRIERE, Note de Jurisprudence, CE ass, 19 avril 1991, Belgacem et Babas », AJDA, 20 juillet/20 aout 1991, p. 551)

Que le lien familial recouvre « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et social. Le lien est divers et diversifié: lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis... » ; (J.ANDRIANTSIMBAZOVINA, Le maintien du lien familial des étrangers, in Le droit au respect de la vie familiale au sens de la CEDH, Bruylant, 2002, p.213)

Que cette notion de « vie privée » représente pour la Cour européenne toutes les relations humaines, c'est-à-dire « le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité»; (Arrêt Niemietz c/ Allemagne du 16 décembre 1992, série A, n° 251-B, p.33 § 29 ; Arrêt Botta c/ Italië du 24 février 1998 ; F.SUDRE, « Les aléas de la notion de vie privée dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme » in Mélange Louis Edmond Pettiti, Bruylant, 1997, p. 687-705)

Que l'Arrêt Boughanemi (CEDH, 24 avril 1996, Boughanemi c/ France, rec.1996 II, p. 607-608) et l'Arrêt Chorfi c/ Belgique (7 aout 1996) ont défini la vie privée de l'étranger comme celle qui « englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial» ;

Que dans l'Arrêt Beldjoudi c/ France (CEDH, 26 mars 2002), le Juge Martens a très justement souligné, que la Cour aurait pu plaider et axer sa décision sur une atteinte au respect de la vie privée, en stipulant que « les étrangers intégrés, menacés d'expulsion ne sont pas tous mariés, mais tous ont une vie privée » ;

Que dans la décision Nasri c/ France (CEDH, 13 juillet 1995), le Juge Morenilla, dans son opinion dissidente, avait évoqué qu'il aurait été préférable de retenir une atteinte à « sa vie privée » : «...Devant la poignante situation du requérant, je trouve cependant trop formelle la démarche de la majorité qualifiant juridiquement l'expulsion de Mr Nasri d'ingérence dans sa vie familiale plutôt que dans sa vie privée, concept plus générique dont la vie familiale est un aspect» ;

Dat in het geval, de Heer S. heeft gewone sociale relaties in België;

Overwegende dat betreffende de attestatie van de Dokter C., verzoeker was helemaal niet van plan om een verzoek 9 ter in te dienen maar hij wilde alleen maar door dit attest uitwijzen dat hij van deze arts werd gekend;

Dus de motivatie van de tegenpartij is helemaal niet aangewezen".

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker geen enig middel aanvoert. Verwerende partij stelt dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen op welke wijze hij de voormelde wetsbepalingen geschonden acht. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verwerende partij van mening dat de bestreden beslissing op uitgebreide wijze werd gemotiveerd en dat werd ingegaan op alle elementen die werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag. Met betrekking tot artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel voor gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst van het Rijk zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens wijst verwerende partij erop dat de loutere beweringen van verzoeker het niet aannemelijk maken dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM volstaat volgens verwerende partij niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Buitengewone omstandigheden:

Verzoeker dient zijn omvraag in België in en niet voor de diplomatieke of consulaire post van België in zijn land van herkomst omdat er buitengewone omstandigheden zijn die het voor hem bijzonder moeilijk maken zich zelfs tijdelijk naar zijn land te begeven.

In alle gevallen bepaalt de constante rechtspraak inzake het recht op het verblijf voor bepaalde buitenlandse categorieën van personen de uitzonderlijke omstandigheden als zijnde degenen die: “rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine”. (CE arrêt n° 88076 du EO juin 2000; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002)

De rechtspraak verklaart eveneens dat : “une règle d' administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [à savoir ici l'article 9] et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s'ils s'y soumettaient”. (CE, 1er avril 1996, n° 58,969, TVR, 1997, p. 29)

De Raad van State heeft bovendien verklaard dat: «les circonstances exceptionnelles ne sont pas des circonstances de force majeure ; qu'il faut mais qu'il suffit que l'intéressé montre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ». (CE, 6 mars 2001, n° 93760, RD6, p.217)

De verzoeker voert de volgende elementen aan:

- 1.de onmogelijkheid tot terugkeer in Syrië door vrees van een onmenselijke en degraderende behandeling', (artikel 3 van EVRM);
- 2.de toepassing van artikel 8 van EVRAA dat de bescherming van het privé-leven en familie garandeert;
- 3.Integratie;

A. situationele onmogelijkheid tot terugkeer naar Syrië

Amnesty international houdt zich sinds een aantal jaren bezig met het aangeven van onmenselijke en degraderende gevallen van uitgewezen mensen maar met een nog steeds lopende asielerzoek : " Muhammad Osama Sayes, agé aujourd'hui de trente ans, a été arrêté à son arrivée à l'aéroport de Damas en mal 2005, après avoir été expulsé du Royaume-Uni vers la Syrie via l'aéroport Schiphol d'Amsterdam, Sa demande d'asile au Royaume-Uni avait été rejetée, rien que son appartenance à l'organisation des Frères musulmans ait été connue et que les risques de persécution encourus en Syrie par les membres de l'organisation ou les personnes soupçonnées d'avoir des liens avec elle soient notoires.

Muhammad Osama Sayes aurait été détenu au secret, sans possibilité de recevoir de visites de sa famille ou de son avocat, exposé à des risques accrus de torture et de mauvais traitements, jusqu'en janvier 2006. Il se trouverait actuellement à la prison de Saidnaya, pres de la capitale Damas"

Op dezelfde manier en zoals Amnesty aangeeft, " Les jugements rendus par la Cour suprême de sureté de l'État, créée au titre des bis d'urgence de 1968 en Syrie, sont connus pour ne pas respecter les normes internationales d'équité des procès(..). Les verdicts ne peuvent faire l'objet d'un appel, les accusés ne sont pas autorisés à consulter librement un avocat, les juges disposent de pouvoirs discrétionnaires et les aveux arrachés sous la torture sont acceptés à titre de preuve, Le Comité des droits de l'homme des Nations unies a déclaré que les procédures de la Cour suprême de sureté de l'Etat étaient incompatibles avec les dispositions du Pacte international relatif aux droits civils et politiques (PIOCP) auquel la Syrie est Etat partie; malgré tout, la Cour suprême de sureté de l'état continue de siéger et de prononcer de lourdes peines" Source : Syrie. Un demandeur d'asile débouté expulsé du Royaume-Uni a été condamné et douze années d'emprisonnement à l'issue d'un proces inéquitable, http://www.amnestyinternational.be/doc/article_8318.html

In deze omstandigheden, kan er geen mogelijke terugkeer van de verzoeker overwogen worden. Zijn leven zou in gevaar zijn.

De verzoeker dwingen om terug te keren - zelfs voor een bepaalde periode met als doel het verblijf in België aan te vragen volgens de procedure bedoeld in artikel 9 al 2 van de wet van 15 december 1980 - hij zou het dan kunnen verkrijgen wat absoluut niet gegarandeerd wordt - zou een handeling zijn in strijd met het artikel 3 van EVRM.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat "het toepassingsgebied van artikel 9, 3de lid van de vreemdelingenwet verschilt van de beschikkingen van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951 dat, als het niet volstaat om van de algemene situatie in een land gewag te maken om als vluchteling erkend te worden maar dat er een geïndividualiseerde vrees voor vervolging moet bestaan, het daarentegen niet vereist is door artikel 9, 3de lid dat de buitengewone omstandigheden de aanvrager persoonlijk viseren" (arrest nr. 122.189 van 14 augustus 2003)

De vrees van de verzoeker betreffende zijn lot in geval van een verplichte terugkeer naar Syrië is volkomen wettig des te meer daar Amnesty openlijk verklaart dat " Amnesty international a alerté dans un communiqué de presse du risque qu'il y a à renvoyer les Syriens dans leur pays. En effet, selon l'organisation, ces derniers mois, des dizaines de Syriens retournant dans leur pays, dont de nombreux enfants, ont été arrêtés ou détenus au secret sans inculpation ou dans l'attente de proces inéquitables, risquant d'être torturés. Les personnes qui courent le plus grave danger seraient celles qui entretiennent ou ont entretenu des liens personnels ou familiaux, avec l'organisation interdite des Frères musulmans (FM). Et pourtant, les gouvernements étrangers continuent à expulser des demandeurs d'asile refusés, estimant semble-t-il qu'ils ne risquent pas d'être persécutés" Bron: Syrie: Les Syriens retournant dans leur pays continuent de courir un risque, <http://www.amnestyinternational.be/doc/article5586.html>.

Bijgevolg blijkt dat de verzoeker zich in een totale onmogelijkheid bevindt om naar Syrië terug te keren teneinde er de vereiste vergunningen te nemen.

Aldus, de verzoeker naar Syrië terugsturen zou gelijkstaan met een onmenselijke en degraderende behandeling.

Het is absoluut nodig, daaromtrent, het onderscheid te maken tussen artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van toepassing hier die een veel bredere inhoud heeft dan artikel 33 van het Verdrag van Geneve van

toepassing op de procedure van asielverlening. (CE rf 108.480 du 26 juin 2002, RDE 2002 n°118 p 277 à 280; V.Chetail, *Le principe de non refoulement et le statut de réfugié en droit international*, in la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut de réfugiés 50 après Bilan et perspectives, Institut René Cassin de Strasbourg, Bruylant 2001, p.3 ; CE n° 108.480 du 26 juin 2002, RDE 2002, n°118 p.277 a 280)

Artikel 3 van EVRM legt aan de Lidstaten van de Overeenkomst de plicht op, niet alleen om niet het recht te schenden dat door deze beschikking wordt beschermd, maar ook om de overtredingen van dit recht te voorkomen, "le droit protégé par l'article 3 est un droit intangible, absolu, participant du noyau dur de la Convention et ne pouvant souffrir d'aucune exception et joint de l'article f, il fait interdiction aux Etats d'imposer des mauvais traitements mais les charge également d'une obligation positive de protéger toute personne sous leur juridiction des mauvais traitements " (C.É., 6 mars 2001, N° 93.760, RDE, P. 217)

Het is ook nodig om naar de wezenlijke principes te wijzen die op dit gebied door het Europese Hof van de mensenrechten worden voorgesteld.

De uitwijzing van een buitenlander is onaanvaardbaar volgens het artikel 3 van deze Overeenkomst. Wanneer er ernstige redenen zijn van een reëel risico van de asielzoekers na de repatriëring, volgens deze Overeenkomst zijn de betrokken landen verantwoordelijk voor het gebeuren omdat niemand ondergezet kan worden aan onmenselijke en degraderende behandelingen en dit allemaal volgens het artikel 3 van de EVRM, die geen enkele beperking noch geen derogatie inhoudt.

Het Hof herinnert bovendien eraan dat artikel 3 EVRM, dat één van de fundamentele waarden van de democratische samenlevingen toepast (voir arrêt Soering, o.c, p.34, parag.88) verbiedt in absolute termen de foltering of de onmenselijke straffen of behandelingen en die, ongeacht de bedoeling van het slachtoffer (voir arrêtes Irlande c/R Unis du 18 janvier 1978, série A, n° 25, p.65 parag 163; arrêt Chahal, o.c; p.1855, parag.79 ; arrêt Ahmed, o.c, pp.2206-2007, parag 40-41).

Het bestaan van een objectief gevaar - met name de aard van de politieke regeling van de Staat waarin de verzoeker geschikt zou zijn om teruggestuurd te worden - is bijzonder belangrijk in deze beoordeling.

Deze zal voorts afhangen , van de gegevens van de oorzaak, en met name van de natuur en de context van de behandeling alsmede van de procedure voor uitvoering, voor zijn duur, voor zijn lichamelijke of psychische gevolgen alsmede soms, van het geslacht, van de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (arrête Soering, o.c, p.39 para.100).

Vreemdelingen kunnen ook onverwijderbaar zijn omdat ze, waneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Het is vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad van State dat, om een beroep te kunnen doen op artikel 3 EVRM, de betrokkene substantiële gronden moet voorleggen die aantonen dat hij/zij bij terugkeer een reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Het rapport van het UNHCR toont aan dat een terugkeer naar Syrië onmogelijk is gezien de schending van de mensenrechten. Een onmenselijke behandeling bestaat uit het wetens en willens toebrengen van ernstige lichamelijke of psychische schade, hetgeen meestal blijkt uit een medisch verslag. Een vernederende behandeling tenslotte, is een behandeling die gericht is op het "breken" van de persoonlijkheid van de betrokkene door middel van zware vernedering.

Vanuit menselijk standpunt is een beslissing nopens het verblijf van verzoeker van zo'n fundamenteel belang - zijn leven zal daardoor blijvend worden gedetermineerd - dat het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur van de redelijke termijn met de meeste klem moet worden toegepast.

(cfr. o.m. Van Damme, AA., "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel" in Opdebeek, 1., Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, Deurne, Kluwer, 1993, 121 en Opdebeek, 1., Rechtsbescherming tegen stilzitten van Bestuur, Brugge, Die Keure, 1992, nr.222 e. v.).

Deze onmogelijkheid van terugkeer vormt duidelijk de uitzonderlijke omstandigheden die hem niet toelaten om dit verzoek via de Belgische diplomatische overheid ter plaatse in te dienen.

Tenslotte, door alle voorgenoemde redenen moet de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk verklaard worden.

B. Bescherming van de familiale en privé-leven : artikel 8 van de EVMR.

Het is nodig om met de erg bijzondere situatie van de verzoeker rekening te houden sinds zijn komst in België.

De verzoeker heeft het Frans en Nederlands geleerd en heeft verschillende arbeidscontracten ondertekend.

Deze elementen vormen eveneens uitzonderlijke omstandigheden waarvoor hij een vergunning van verblijf vanaf het gebied verzoekt. Immers zou elke buitenzetting hem van zijn werk beroven en zou al zijn inspanningen vernietigen.

In dit verband werden door de Raad van State gecensureerd, de administratieve beslissingen die de ontvankelijkheid van de vraag weigeren, wanneer krachtens uitzonderlijke omstandigheden werden aangevoerd:

•l'éloignement pour une durée indéterminée constituent une technique de déracinement d'un univers de proches et familial, considérée comme une violation de l'article 8 CEDH disproportionnée (CE., arrêt n° 9 avrii 2002, R.D.E., n° 118, pp. 239-248);

•le développement d'une attaché durable avec la Belgique (intégration) et d'une vie privée et familiale en Belgique, sans plus d'attaches dans le pays d'origine (CE., arrêt n° 110.735 du 27 septembre 2002, inédit, en ce sens; CE arrêt n° 111.457 du 14 octobre 2002, inédit) ;

Een verplichte terugkeer van de verzoeker naar Syrië zou een onevenredige maatregel zijn omdat zo zijn inspanningen op het gebied van integratie vernietigd zullen worden.

C. Sociale integratie – werk

De Heer M.S. is goed in de belgische bevolking geïntegreerd. Hij beheerst uitstekend twee van de nationale talen, het Frans en het Nederlands."

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.4. Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat het door verzoeker aangebrachte element, met name de onmogelijkheid om terug te keren naar Syrië, geen buitengewone omstandigheid vormt. Hierbij verwijst verzoeker naar "constante rechtspraak" van de Raad van State waarbij hij de omschrijving van het begrip 'buitengewone omstandigheden' uit het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet weergeeft en waaruit blijkt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Verzoeker haalt één concreet arrest aan ter staving van zijn bewering. In het verzoekschrift geeft verzoeker het volgende citaat weer: *Considérant encore qu 'il est à tout le moins curieux de voir la partie adverse énoncer que «l'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine, alors qu'elle ne peut ignorer (. . .) qu'elle ne dispose que de l'aide matérielle; Que la partie adverse négligé ainsi de tenir compte de la réalité la plus concrète mais aussi la plus têtue, s'abstenant notamment de s'interroger sur la manière dont la requérante, interdite légalement de travail et sans la moindre ressource pécuniaire depuis bientôt trois ans, pourrait financer le voyage de toute sa famille; que, certes, le dénuement n'a rien d'exceptionnel dans notre société d'opulence, mais qu 'il pourrait néanmoins être pris en compte pour vérifier, si, à lui seul, il ne constitue pas une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée» ; (CE, arrêt n° 134,486 du 2 septembre 2004, suspension en extrême urgence, inédit)".* De Raad merkt op dat hoewel dit arrest zegt wat het zegt, verzoeker niet aantoont dat hij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. Met deze uiteenzetting duidt verzoeker niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. De gemachtigde van de minister heeft in de bestreden beslissing op omstandige wijze geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en zoals hierna zal blijken, is hij niet in kennelijke onredelijkheid tot dit besluit gekomen.

3.5. Waar verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsverplichting en het artikel 8 van het EVRM en bij verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna : EHRM), uiteenzet dat sociale relaties wel onder artikel 8 van het EVRM vallen en dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM bijgevolg onjuist is, wijst de Raad erop dat de loutere stelling, aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift, namelijk dat hij gewone sociale relaties heeft in België, niet tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM leidt en niet aantoont dat de gemachtigde van de minister op dit punt niet redelijk zou hebben geoordeeld. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van het EHRM, niet aantoont dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten.

In het arrest Niemitz/Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM betreft het een situatie waarbij op het ogenblik van de bestreden beslissing het privéleven vooral determinerende activiteiten van professionele en business-gerelateerde aard omvat waardoor de sociale relaties een bijzondere dimensie krijgen die verder reiken dan de loutere alledaagse vrienden- en kennissenkring. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan onder een dergelijke bijzondere situatie te ressorteren. In het arrest Boughanemi/Frankrijk van 24 april 1996 heeft het EHRM geen schending van artikel 8 van het EVRM aanvaard, zodat verzoeker ter staving van de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Waar verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chorfi/ België van 7 augustus 1996 van het EHRM, wijst de Raad erop dat het voornoemde Hof in deze zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhield, terwijl de heer Chorfi gedurende verscheidene jaren in België school liep en werkte en tal van verwanten had in België, zodat verzoeker ter staving van de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht ook naar dit arrest niet dienstig kan verwijzen.

3.6. Waar verzoeker respectievelijk de arresten Beldjoudi/ Frankrijk van 26 maart 2002 en Nasri/ Frankrijk van 13 juli 1995 van het EHRM aanhaalt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker slechts naar afwijkende opinies van rechters in de respectievelijke zaken verwijst. De Raad merkt op dat een dergelijke opinie slechts het standpunt van één of meer rechters weergeeft en geen onderdeel uitmaakt van het beschikkend gedeelte van de uitspraak van een rechtscollege. Dergelijke opinie bezit bijgevolg geen kracht van gewijsde en is niet juridisch bindend. Ten overvloede merkt de Raad op dat het in casu gaat over afwijkende opinies, die per definitie afwijken van wat in het uiteindelijke arrest wordt overwogen, zodat verzoeker ter staving van de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht niet dienstig naar deze opinies in de respectievelijke arresten kan verwijzen.

3.7. Uit de bovenstaande analyse blijkt dat verzoeker in het verzoekschrift een theoretische uiteenzetting geeft waarin hij, mede bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het EHRM, de Raad lijkt te willen overtuigen van het feit dat hij buitengewone omstandigheden kan doen gelden. Er dient opgemerkt te worden dat het echter niet aan de Raad toekomt om zijn oordeel over de aanvraag in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Verzoeker kan met zijn beroep enkel de beslissing zoals die genomen is door het bestuur bestrijden en de Raad kan in het kader van een annulatieberoep, zoals weergegeven in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, enkel de wettigheid van de bestreden beslissing toetsen. Hetzelfde geldt voor het feit verzoeker stelt dat hij bij het aanbrengen van het medisch attest van dokter C. niet van plan was om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in te dienen, maar enkel wenste uit te wijzen dat hij door deze arts is gekend. In zoverre verzoeker in het middel een tweede beoordeling vraagt van zijn aanvraag en/of van het medisch attest van dokter C., is het middel onontvankelijk.

De schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

3.8. Verzoeker voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.